

„По-коварнитѣ прелѣстители се провъзгласиха за Божи намѣстници, свети чудотворци и сѣдии на свѣта, по-висши отъ всѣка свѣтска власть. Въ тѣхнитѣ черковни събори и спорове никога не става дума за вѣрата, вѣроучението, а за вѣрскитѣ обреди и церемонии, тѣй като тѣ сж най-изобилниятъ и сладкиятъ плодъ на шастieto имъ отъ дървото, което тѣ тѣй успѣшно сж насадили на невежествената почва, поливатъ съ лѣковѣрието на народитѣ и запазватъ цвѣтещо чрезъ всѣкидневното тържествено повтаряне на церемонии предъ тѣхъ“.

Но Селимински не е чуждъ и на хумора, когато попадне въ настроение да гледа по-отвисоко на людскитѣ противоречия и заблуди. Въ писмо отъ септемврий 1843 г., като дава отчетъ за политическитѣ вълнения въ Гърция, свидетелство за обществена незрѣлость и поквара, той споменува пжтемъ и лошото си здраве, за да заключи най-неочаквано, съ скокъ отъ метеорологията къмъ социологията :

„Непостоянниятъ атински климатъ, особено есень и пролѣтъ, причинява много болести. За сега върлуващитѣ болести сж леностъта, бездѣлието и кражбата, отъ които гърцитѣ не мислятъ да се избавятъ, тѣй като тѣ сж тѣхни естествени болести“.

Глупоститѣ на монаха Анатолий, егоистъ и скжперникъ, каратъ Селимински да го съжбялава, спомняйки си за калугерската поговорка: „питомнитѣ да правятъ диви, а дивитѣ да опитомяватъ“. По поводъ на теорията на Фалмерайера, която срѣща опозиция въ Гърция отъ страна на нѣкои шовинисти, той нарича последнитѣ „пѣтелоглави писатели, невежи въ историята“. Говорейки за ония учени (елиномани), които съветвали младитѣ българи да се учатъ на грѣцки, докато се слобиемъ съ български книжовенъ езикъ, Селимински забелязва: „Такива заключения правятъ нашитѣ учени като онзи софистъ, който се заклелъ да не влиза въ рѣката, докато не се научи да плува“.

Така разнообразенъ и изразителенъ ни се представя Селимински въ своя стилъ, гдето всичко говори за писателско честолюбие и писателска дарба. Да се изучи този стилъ значи да се разкрие отъ една нова страна богатата духовна природа на този голѣмъ възрожденець, у когото волево начало, философска размисълъ и вкусъ за литературно излагане се съчетаватъ въ рѣдка хармония.